

DE POPPEN

door P. KEUNING.

I.

„Die pop van jou is een leelijk, oud, naar ding, zei Betje Duinstra.

„Dat's niet”, riep Marie Jaarsma en ze stampte met haar voet op den grond. Zóó boos was ze.

Ze hield ook zooveel van haar pop, haar Bettemie, misschien wel, omdat ze er zooveel mee doorgemaakt had. Stel je voor, dat kind was al eens een paar dagen weg geweest, meegenomen door een vriendinnetje. En dan had Bettemie al een keer een bad in de moddersloot achter 't huis genomen. Dat was wat, hoor. Daar kwam een geboen en gewasch aan te pas. Ook had Bettemie al eens een been gebroken en toen, natuurlijk, heel wat oppas noodig gehad.

Ja, Bettemie moest erg goed verzorgd worden; ze was ook zoo teer en vatte gauw kou. Daar kwam dan nog bij, dat je ook heel wat met haar kleeren te doen had. Ze was wel netjes en nooit zou ze zich vuil maken, behalve dan dien eenen keer in de sloot, maar er moest toch nog al eens iets nieuws zijn, een nieuw rokje, een schortje, een paar kousjes en dan weer tegen 't voorjaar een nieuwe jurk.

Marie vond het zoo wel leuk. Je hoefde nooit vragen, wat je nu eens doen zou; voor Bettemie kon je altijd wel aan 't werk blijven.

En nu kwam daar Betje Duinstra vertellen, dat Bettemie een leelijk, oud, naar ding was. Wat een leelijk, eng kind, om zoo iets te zeggen. Dààr moest je nu toch wel kwaad om worden.

„Dat's niet”, riep Marie en stampte met den voet. „Jij bent zelf een leelijk, oud, naar ding. Bettemie . . .”

„Heet je pop Bettemie? Net een naam voor zoo'n leelijkerd.

Dan moest je *mijn* poppen eens zien. Dan zou je niet eens meer naar die van jou willen kijken”.

„Nou, hoor, en ik wil je poppen toch niet zien en Bettemie is niet leelijk en naar en oud”.

„Och, meid, da's wel. Kijk dan haar wangen eens vuil zien en aan den kant van haar neus heeft ze een gaatje. En haar eene been is er aan gelijmd. Wat een hinkelepink . . . Ha ha”.

De tranen kwamen Marie in de oogen, nu haar kind werd uitgelachen. En toch ze durfde niet veel meer tegen zeggen, want, hoe moeilijk het ook was, ze moest erkennen, dat Betje wel een beetje gelijk had. 't Was zoo, de wangetjes van Bettemie waren lang niet schoon. Hè, gek, dat Betje haar dat nu eerst moest zeggen. Dat zij het zelf vóór dat oogenblik nog nooit goed gezien had. Hoe vaak had ze die lieve wangetjes niet geaaid. En wat was ze niet trotsch geweest op Bettemie. Nu zou ze dat nooit meer kunnen zijn. Want ja, 't was waar, de wangetjes waren vuil, bij den neus was een gaatje en 't eene beentje gelijmd. Marie liet Betje staan. Ze verdedigde haar poppekind niet meer en ging treurig naar huis.

In de huiskamer ging ze in een hoekje zitten op haar stoeltje en begon haar pop nu nog eens nauwkeurig te bekijken. Nu zag ze Bettemie eigenlijk eerst goed. 't Was een oude, leelijke pop. Ze wist het nu wel. Er was niets moois meer aan. En ze dacht, dat ze er nu ook wel nooit meer prettig mee spelen zou. Betje zou zeker wel veel mooiere poppen hebben. Natuurlijk, haar vader en moeder konden haar ook immers koopen, wat ze hebben wou. Ze waren rijk. Maar Marie wist, dat haar moeder, elken dag weer, hard moest werken, om brood te verdienen voor het gezin. Zoo'n mooie pop als Betje had, zou zij voor Marie wel nooit kunnen koopen, al kreeg ze dan ook nog eens een nieuwe pop op haar verjaardag of Sint Nicolaas. En, al kocht moeder haar nu ook een mooier kindje, 't werd toch nooit weer goed. 't Zou toch anders zijn. Ze zou dan wel kousjes kunnen breien en een rokje naaien, maar dat was niet voor Bettemie.

Dat was dan voor een vreemd kind, waarvan ze niet hield en waar ze ook niet meer aan wennen zou. Zoo zat Marie te treuren en er rolden ook een paar dikke tranen over haar wangen heen. Ze veegde ze weg: ze wilde niet schreien, want dat stond zoo klein, maar al kwamen er nu ook geen tranen meer, daarmee was het nog niet goed. Bettemie had ze achter zich op den grond gesmakt, die leelijke pop kon daar wel liggen. Even keek ze naar haar poppekind, maar dadelijk wendde ze haar gezicht af. Bettemie lag daar zoo naar en hulpeloos en, al was 't dan ook een leelijke, oude pop, 't was toch háár kind, waarvoor ze zooveel gedaan had en waarmee ze zoo blij was geweest.

Ze kon 't op haar stoeltje ook niet langer uithouden. Ze moest maar niet meer aan Bettemie denken. Waarom zou ze niet eens met haar bal gaan spelen of met haar bouwdoos? Maar daar had ze ook al geen trek in. Daarom ging ze maar eens op 't plaatsje kijken, maar de treurige gedachten wilden niet weggaan en haar oogen, die toch wel blij en vroolijk de wereld konden inkijken, stonden droevig.

Zoo vond moeder, die een paar turven uit 't schuurtje kwam halen, haar daar staan.

„Wat mankeert er aan?” vroeg ze vriendelijk.

„Och, niks moe.”

„Nou, dat kan ik wel zien. Zie je er dan van niks zoo vroolijk uit?”

„Och nee, moe, maar”

„Mag moeder 't niet weten?”

„Betje vindt mijn pop zoo leelijk.”

„Ja, en?”

„En 't is ook een leelijke pop, moe. En ik wil er niet meer mee spelen.”

„Dat is dan wel een kort en goed besluit. 'k Had gedacht, dat mijn dochttertje wijzer zou wezen, hoor.”

„Maar 't is een leelijke pop moe. De wangen zijn zoo vuil en ze heeft een gat in 't hoofd en het eene been is er aangelijmd. 't Was een hinkelepink, zei Betje.”

„Dat is niet mooi van Betje.”

„Maar ze zei toch waarheid, moe.”

„Nou, nieuw is je pop niet, maar toch nog wel heel goed. Ik vind Bettemie nog wel lief, hoor. En al is 't waar, dat er wel mooiere poppen zijn, moet je daarom die arme Bettemie maar dadelijk aan haar lot overlaten?”

„Nou moe, maar”

„Maar zal ik je eens wat zeggen? Een half jaar geleden was mijn Marie ernstig ziek. En op haar wangen en haar voorhoofd had ze allemaal van die leelijke zweren. Ze zag er heelemaal niet lief en aardig uit. Weet je nog wel, dat je schrok, toen ik je in den spiegel heb laten zien?”

„Ja, moe.”

„En toen heeft moeder je maar in een hoek gegooid, is 't niet? Toen heeft moeder gezegd: Ik wil niets meer met dat kind te maken hebben.”

„O, moe.”

„Zie je wel, kind? We kunnen niet allemaal even knap en mooi zijn. Maar dat hoeft ook niet. Jouw Bettemie blijft toch jouw Bettemie, ook al zijn de wangetjes, die je misschien nog wel weer schoon kunt krijgen ook, een beetje vuil en al zit er hier of daar een gaatje. Begrijp je?”

„Ja, moe.”

„'k Zou mijn poppekind dan maar eens gauw weer opzoeken. En dan niet meer pruilen, hoor.”

Kijk, die moe wist toch ook altijd raad. Dat Marie daar

nu zelf niet aan gedacht had. Bettemie bleef immers Bettemie. En straks had ze zelf toch ook wel geweten, dat 't met een nieuwe pop toch nooit meer zoo zou kunnen worden als met Bettemie.

Marie liep gauw naar de kamer en haalde haar kind uit den hoek te voorschijn.

„Stil maar, hoor,” zei ze, terwijl ze Bettemie teeder tegen zich aandrukte, „stil maar hoor: jij kunt het niet helpen, dat je leelijk bent. Zoo erg leelijk ben je ook niet en ik heb je er even lief om. Wat is je jurk verkreukeld. 'k Moet je maar gauw gaan uitkleeden en in je ledikantje leggen, want je zult het in dien hoek wel koud gekregen hebben. Wacht, ik maak je bedje vlug klaar. Leelijke, lieve Bettemie.”

II.

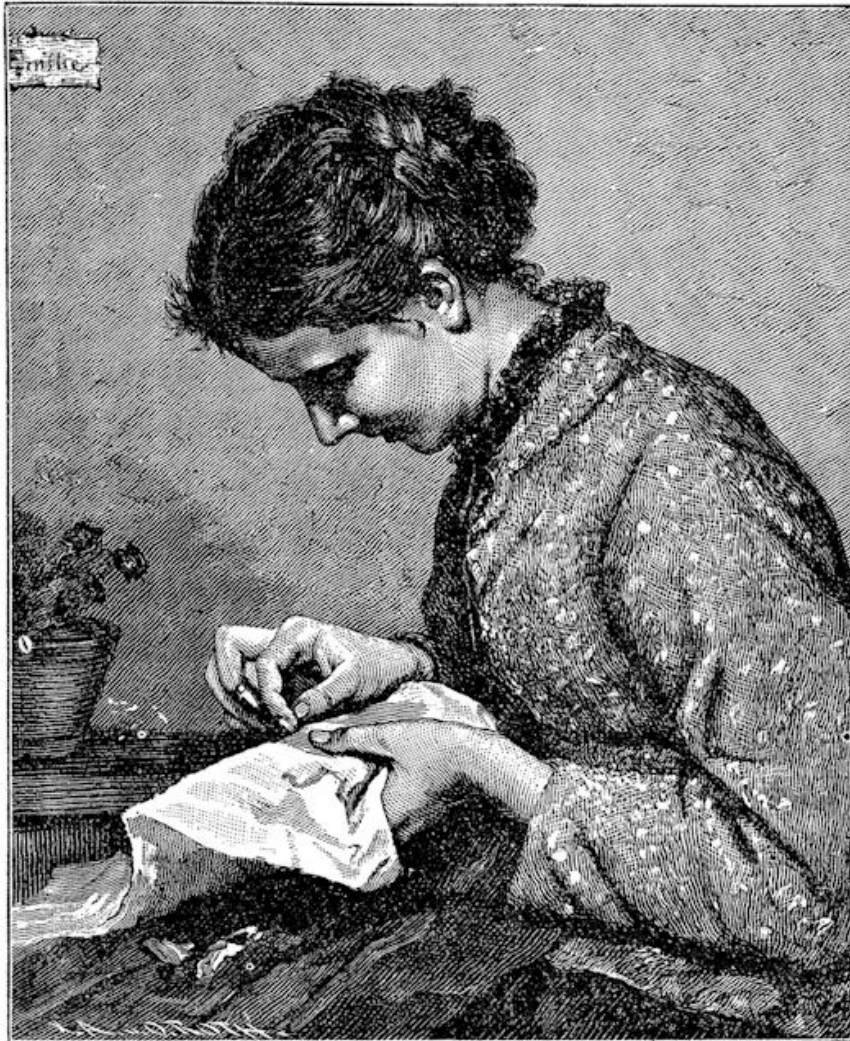
Marie zou jarig zijn. „Nog een nachtje maar,” zei ze, toen ze ging slapen, „dan is 't zoover. O, moe, ik ben toch zóó nieuwsgierig.”

Moeder glimlachte een beetje droevig, zij, een arme weduwe, die hard moest werken voor haar brood, had geen geld, om mooie presentjes te koopen. Wat had ze niet gaarne, nu haar dochttertje jarig zou zijn, eens iets moois uitgezocht, een prachtig werkmandje, een mooien armband.

Daar had je nu Betje Duinstra. Die had elk oogenblik wat nieuws. Maar háár ouders konden het betalen.

Toen juffrouw Jaarsma haar dochttertje een nachtzoen had gegeven, ging ze haastig naar de huiskamer terug. Zou ze morgen niet met leege handen staan, dan moest er nog hard gewerkt. En Marie's moeder zocht in een groote doos naar lapjes en borduurzijde, naar strikjes en lintjes. Ze zou een wiegekleedje maken voor de poppewieg. Dan zou Marie morgen wel blij zijn. Ze hield immers zooveel van Bettemie en haar knorrigé bui van laatst was ze al lang weer vergeten. Gelukkig ook maar.

Juffrouw Jaarsma zat dien avond nog lang over haar werk gebogen. En zie, soms glimlachte zij, terwijl ze den langen zacht glinsterenden draad door de stof trok, maar nu was haar glimlachen niet droevig meer; ze kwam in haar werk in,

ze begon er zelf aardigheid aan te krijgen en ze wist wel zeker, dat Marie morgen heel, héél blij zou zijn. En daar kwam het nu toch maar op aan. Al kon ze haar kind geen kostbaar present uit den winkel koopen, ze gaf haar toch wel iets heel kostbaars; ze gaf haar den arbeid van

vele uren en in het borduurwerk werd haar liefde mee ingeweven.

Terwijl ze zat te werken, bad ze voor haar dochtertje, dat morgen jarig zou zijn. En meer, neen, meer kan een moeder niet doen.

III.

„Wat een leuk kleedje,” zei Betje Duinstra den volgenden dag. „Van wie heb je het?”

„Van moe natuurlijk,” antwoordde Marie Jaarsma en Bettemie is er maar wat blij mee ook. Toen ik van morgen bij haar kwam, was ze al klaar om mij te feliciteeren. Moe had haar gewasschen; er was geen vuil meer op haar wangetjes te zien en gisteren is de dokter lij haar geweest, die heeft dat gaatje bij haar neus dicht gemaakt.”

„Wat een raar kind ben je toch,” lachte Betje. „Speel je dan zóó graag met je pop?”

„Ja, houd jij dan niet veel van je poppen?”

„Nou, ik kijk er haast niet naar om. Ze zijn zoo vervelend.”

„Bettemie vast niet, hoor. O, en je kunt haar zoo leuk uitkleeden of een schoon schortje voor doen en”

„Heb jij dan zooveel kleertjes voor je pop?”

„Ja, natuurlijk. Een heele doos vol. Jij niet?”

„Nee, 'k heb niet anders dan wat met de poppen mee is gekomen uit den winkel en dat is niet veel.”

„Nou maar, moeder en ik hebben alles zelf gemaakt. Wil je 't eens zien?”

„Mag dat van je moeder?”

„Ja, kom maar.”

Al heel gauw waren de meisjes druk bezig. Bettemie moest haar slaapje plotseling eindigen en had heel wat geduld noodig. Dit rokje moest gepast en die ceintuur geschikt, het haar moest geborsteld en de kousjes glad getrokken, er kwam geen eind aan.

Betje had een kleur van plezier en ze begon te vinden, dat Bettemie toch eigenlijk geen nare, leelijke, oude pop was. Ze vond Bettemie nu wel heel lief. Dan waren haar eigen

poppen waar ze nooit iets mee deed, veel eerder nare, leelijke dingen. Die lagen maar zoo stil heen; die hadden niets en konden niets.

„'k Wou wel met je ruilen,” zei ze tot Marie. „Ik Bettemie en jij dan een pop van mij.”

Marie schrok er haast van, „Nee, hoor,” zei ze, „Bettemie moet ik houden. Jouw poppen zijn wel veel mooier, maar Bettemie is mijn kind, zie je, en daarom houd ik toch van haar het meest. Maar waarom speel je niet met je eigen poppen?”

„Och, dat is zoo vervelend. Als ik er zoo mee spelen kon als jij met Bettemie, dan was 't wat anders.”

„Maar dat kun je toch. Je kunt toch ook voor ze naaien en breien en 't wiegje in orde maken en”

Dat was wat. Dáár had Betje nog niet aan gedacht. Maar 't was waar. Ze kon met haar poppen doen, wat Marie deed met Bettemie. Dan kreeg ze 't druk ook. Stel je voor, dan moest ze voor twee poppen zorgen.

„Ja, leuk,” zei ze. „'k Geloof, dat ik er mee begin. Maar weet je wat? Dan moest jij me helpen. Ja, en dan zou Bettemie bij mijn poppen op visite komen hé, en dan gaan we met ze theedrinken, hé, met mijn poppen-serviesje en dan moeten ze samen spelen, hé, en”

„Ja,” riep Marie, nu ook een beetje opgewonden, „als 't mag van je moeder, dan”

„Natuurlijk mag 't van mijn moeder, kind. Ik ga 't haar dadelijk vragen. 't Is morgen Woensdag, dus 's middags hebben we vrij. Kom je dan?”

„Als jouw moeder 't goed vindt en mijn moeder ook.”

IV.

Mevrouw Duinstra had het goed gevonden en juffrouw Jaarsma evenzoo.

Den volgenden dag zat Betje op haar vriendinnetje te wachten. Alles had ze al klaar. Haar tafeltje, het serviesje en — de beide poppen, een heer en een dame. Ze zaten zoo deftig bij de tafel, dat het een lust was om te zien.

„Kwam ze nou maar,” zei Betje bij zichzelf. „Dan konden we beginnen. Hé, 'k hoop maar, dat mijn poppen even prettig met zich laten spelen als die leuke Bettemie.”

P. KEUNING.

